

Fejezetek a gorviki történelemből

TÖRTÉNELEM

P.sz. 2912-2917 – Gorvikban feltűnik Terda Radovik an Warvik, és háromszáz évnyi viszály után ismét egységbe kovácsolja az öt részre szakadt birodalmat.

Roppant helyes, hogy Radovik uralkodását és az azt követő újabb széthullást a T. Stáb nem tömte tele hasraütéses alapon kitalált, semmitmondó események sorozatával. Maradjon is így! Másrészt viszont a publikált anyagokban szerepel néhány epizód ebből az időszakból, ami nincs ugyan konkrét évszámhoz kötve, de azért meglehetősen jól behatárolható. Nem értem, ezek miért maradtak ki. Mindenesetre most pótolom.

P.sz. 2912 – I. Terda király Todvar központtal megalapítja a radovikánus lovagrendet, és hatalmas birtokokat adományoz neki mind az öt tartományban az ellene lázadóktól elkobzott javakból. A rend első és névadó nagymestere ő maga lesz. A radovikánusok túlélnek alapítójuk rejtélyes eltűnését, és a gorviki nagypolitika befolyásos tényezőivé válnak.

Forrás: Todvar – lovagvár a bércek árnyékában, Rúna I./9., 16-20. old. Itt ugyan csupán annyi adat szerepel a radovikánus rendről, hogy Terda Radovik alapította őket, de a dolgok logikájából következik, hogy ezt csak uralkodóként tehette meg, akkor viszont valószínűleg egyike volt az első ténykedéseinek, hiszen mindenképpen

meg kellett szilárdítania a hatalmi bázisát.

A négy ál-Radovik tevékenysége. SUMM 409. old. szerint ez a Terda király eltűnését követő tíz évre tehető. Az események részletes kidolgozására kínálkozik egy remek minta: az ál-Dmitrijek esete a szmutnoje vremjából, a XVII. századi eleji orosz történelemből. Ezt csak „le kell fordítani“ gorvikira, nyakon lötytinteni némi (nagyon mérsékelt) mágiával, és máris van egy izgalmas és fordulatos cselekményvázunk, ami nem mellesleg írói alapanyagnak is alkalmas.

P.sz. 2918-2920 – Az első ál-Radovik tevékenysége. Spontánul kitörő népmozgalom élén, a radovikánus rend és a warviki főnemesek által támogatva beveszi Gorvik székvárosát, és királlyá koronáztatja magát. A népmozgalom hamar elemi erejű tömeglázádássá fajul, s ő – nem akarván elveszíteni tömegbázisát – késlekedik leverésével. Ezzel elveszti nemesi és lovagi támogatói bizalmát, akik nyílt színen meggyilkoltatják.

P.sz. 2920-2926 – A második ál-Radovik a warviki-radovikánus szövetség bábja, mindenki tudja róla, hogy szélhámos, a legitimitás látszata végett hozzáadják az első ál-Radovik özvegyét. A szövetség ürügyül használja őt a Gorvik ellen vívott meddő háborújához, mely mindkét tartományt kivérezeti.

P.sz. 2926 – A harmadik ál-Radovik (megtévesztésig hasonló az igazihoz) váratlanul bukkan föl a warviki háttérországban, sereget gyűjt, megtámadja az árulónak kikiáltott warviki-radovikánus szövetséget, és döntő vereséget mér rájuk, párviadalban vágva le a második ál-Radovikot. Ő valójában a háttérben lapuló Danavik dinasztia mágikus kreatúrája (az igazi Radovik egyik vércseppjéből nevelték ki), aki győzelmét követően engedelmesen visszasegíti a tartomány bíborosi székébe rejtőző gazdáit, majd mindörökre nyoma vész.

P.sz. 2925-2928 – A negyedik ál-Radovik az abradói hercegek egyik corradonja, feltehetőleg az igazi Radovik vér szerinti fia, akiről tán maga sem tudott, mindenesetre jóval trónra lépése előtt nemzette. A Rabuchinik színleg vezérükké teszik, valójában csak arra kell nekik, hogy legitimizálja elszakadásukat a koronától. 2928-ban, mikorra az ál-Radovikok mozgalmi végképp hitelüket veszítik, engedélyezik neki a visszavonulást: lemond a címeiről, és békés öregkorában hal meg P. sz. 2973-ban, egy abradói hegyi kastély megbecsült lovászáként.

P.sz. XXXII. század – A hírhedt rokmundi kalandozó, Chiaresco di Vale Vidia működése,

kinek páratlan szerencséjével csak a nevét övező általános gyűlölet vetekedhetett. Daliás kiállítású, művelt férfiú volt, asszonyszívek megdobogtatója; szellemes társalgó, jeles szónok és zseniális politikus. Miután Shadonban máglyahalálra ítélték és az akvilonai bíboros százezer arany vérdíjat tűzött ki a fejére, északra menekült. Erion városából egy nevezetes botrányt követően tiltották ki – önmagában is figyelemreméltó teljesítmény –, amikor a nyomában járó bosszúangyalok és elf sereneyák mind egy szálíg legyilkolták egymást a Fönixparkban. Később a déli városállamokba ment, ahol Nurgan kényurává emelkedett. Élete végén itt érte az a kétes értékű megtiszteltetés, hogy egyszerre csapott le rá az Inkvizíciós Szék egyik különítménye és egy kráni Szabad Rend két vadásza.

2008.04.19.

Szerző: Raoul Renier

Forrás: DV Fórum, Ynev téma, 64. és 65.

hozzászólás

Szerkesztette: Magyar Gergely